

[Fuglsang.]

Efter de erklæringer, der er udstedt af førende erhvervsorganisationer, vil det større landbrug for sit vedkommende søge at klare sig ved at kræve højere hjemmemarkedspriser og eksportmonopol. Industrirådet kræver toldforhøjelser. Det fremgår af regeringens erklæring i går, at den har til hensigt at imødekomme dette krav. Mon regeringen vil oplyse, om den også vil give efter for landbrugets krav? Når jeg spørger, er det bl. a., fordi også andre erhvervsgrupper og andre befolkningsgrupper løber risiko for at lide tab, uanset hvilket af de to markedsområder vi tilslutter os. Jeg forstår da så godt håndværkets og de handelendes betænkeligheder. Erfaringerne fra andre lande, som er kommet ind i et markedsområde, viser de vanskeligheder, de kommer ud for, når de stilles over for de store lande og deres kæmpefirmaers eksport-offensiv eller, som det ærede medlem hr. Niels Andersen netop udtrykte det, for den friske vind udefra. Har man tænkt på disse småvirksomheder og deres fremtid?

Men ikke mindst er det jo arbejderne og arbejderhjemmenes interesser, der står på spil. Har man tænkt sig, hvordan man vil erstatte dem de tab, de vil lide som følge af den dyrtid, der uvægerligt følger i toldforhøjelsernes spor? Hvad har man tænkt sig med hensyn til beskæftigelsen, og hvad har man tænkt sig med hensyn til dem, som efter alt at dømme vil blive arbejdsløse? Har man overhovedet gjort sig tanker i den retning, eller vil man bare lade dem sejle deres egen sø?

Som motivering for en hurtig tilslutning fremstilles sagen, som om vort land skulle befinde sig i en tvangssituation, der simpelt hen tvinger os til at tage stilling over hals og hoved. Det fremstilles, som om vi er nødt til at gå ind i et af de to områder, uden at vi faktisk ved så forfærdelig meget om, hvad vi går ind til, og uden at vi er i stand til at overskue, hvilke konsekvenser dette vil få for fremtiden, ud over at det, hvad jeg tror tilhængere af begge markedsområder er enige om, ikke er ideelle løsninger, vi står over for.

Jeg mener, at begge parter skylder os en nærmere begrundelse både for deres standpunkt til, hvilket marked de vil ind i,

og for, hvorfor man finder det udelukket, at der skulle findes andre udveje.

Ingen hverken kan eller vil bestride, at vi er stillet over for en meget vanskelig, men i hvert fald for os kommunister ikke uventet situation. Den er jo en logisk følge af en ensidig vestvendt politik, som ikke først og fremmest igennem årene har taget hensyn til danske interesser, en politik, vi gang på gang har advaret imod, fordi den brød det samarbejde, der var skabt under krigen, og hvis udtryk skulle have været et verdensomspændende samarbejde gennem FN og dets forskellige organer.

Rødderne til vor nuværende økonomiske situation kan bl. a. føres tilbage til langtidsaftaler med England truffet umiddelbart efter krigen. Betegnende nok var disse i høj grad presset frem af samme venstre- og landbokredse, som nu end ikke har villet lade sig repræsentere ved forhandlingerne med England, hvis landbrugsorganisationer ikke kan siges at have ligget på den lade side i denne sag.

Senere er vor afhængighed af vesten udbygget af vor tilslutning til og underordning under Marshallplan og Atlantpagt, og samtidig isoleredes Danmark bevidst i disse organisationers og den kolde krigs interesse. Som statskonsulent Ranek viser i det tidligere nævnte jubilæumsskrift, afviste vi, dengang vi sluttede langtidsaftalen med England, at slutte en tilsvarende med Sovjetunionen, og dog bød denne bedre priser og afsætningsgarantier og byggede overhovedet på de socialistiske landes almindelige handelsprincipper om samhandel mellem landene til gensidig fordel. Hvad en sådan handelsaftale ville have betydet i dag, da vestmagterne slås økonomisk indbyrdes, mens den socialistiske verden rykker frem på førstepladsen i verdensmålestok, burde stå nogenlunde klart for enhver nøgtern vurdering.

Nu at tilslutte os et af de to markedsområder kan kun betyde, at vi ladende hånt om alle erfaringer fortsætter denne politik, og følgen kan kun blive, at vi i stedet for at få vore problemer løst får dem skærpet. I strid med vore bestræbelser for at sprede vor eksport vil vi komme i fare for at isolere os i en endnu snævrere del af verden.

Venstre og Landboforeningerne har talt